

Arrest

nr. 151 122 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juli 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 19 mei 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De middelen hebben betrekking op de instructie van 19 juli 2009. Dit betoog heeft tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. De Raad van State oordeelde echter dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Het eerste middel lijkt bijgevolg niet dienstig. Specifiek wat het vertrouwensbeginsel, ingeroepen in het tweede middel, betreft, wordt nog opgemerkt dat - daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij ervan uit mocht gaan dat zij verder in België mocht verblijven - deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partijen beweren, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In de mate dat de verzoekende partij de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, dient erop gewezen te worden dat zij zulke schending niet ontvankelijk kan invoeren. Voor het overige voert de verzoekende partij geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De middelen lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet aangenomen te kunnen worden.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 4 juni 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 15 juli 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 19 mei 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij wenst te benadrukken dat zij het vertrouwensbeginsel geschonden acht, daar de bevoegde staatssecretaris*

herhaaldelijk heeft verklaard dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 nog steeds zouden worden toegepast binnen het kader van diens discretionaire bevoegdheid. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

2.5. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij meermaals zou hebben verklaard dat de criteria van deze instructie nog steeds zouden worden toegepast en dat ze daarom het vertrouwensbeginsel geschonden acht, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 heeft vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en dat dit vernietigingsarrest *erga omnes* werkt zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt, dienen de wet en de rechterlijke beslissingen te primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Ook de beginselen van behoorlijk bestuur laten hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F).

Voorts wordt in de beschikking reeds uiteengezet waarom de verzoekende partij geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk maakt en wordt uitdrukkelijk gesteld dat het vertrouwensbeginsel niet toelaat om een onwettige situatie te verantwoorden of te bestendigen. Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Met haar betoog ter terechtzitting gaat de verzoekende partij voorbij aan deze motieven van de beschikking.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 19 mei 2015 onterecht is tot stand gekomen.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 19 mei 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen, zo al ontvankelijk, ongegrond zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS